

[M. Larsen.]

Efter betænkningens trykning har udvalget efter anmodning af højesteretssagfører Gamborg haft et møde med ham og direktør Gregersen fra Danish American Prospecting Co. Ved mødet var ministeren for offentlige arbejder til stede. De af højesteretssagføreren anførte betragtninger, som blev drøftet, må anses for dækket af loven, og udvalget indstiller derefter lovforslaget med det af ministeren stillede ændringsforslag til vedtagelse.

Udvalget ønsker at gøre opmærksom på, at samtidig med lovforslagets vedtagelse her i folketinget giver dette høje ting ministeren for offentlige arbejder bemyndigelse til at underskrive overenskomstforslaget med Danish American Prospecting Co.

Endelig vil jeg gerne gøre opmærksom på, at der i bilag 3, stk. 4, linie 4, er indløbet en trykfejl, hvor Vindingboringen sydøst for Holstebro omtales; der står, at der blev boret til en dybde af 22,95 m, men det skal selvfølgelig være 2 295 m.

Jeg skal på udvalgets vegne anbefale lovforslaget med det af ministeren stillede ændringsforslag.

Aksel Larsen: Ved skæbnens, tidernes og det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby)s gunst blev jeg valgt som medlem af det folketingsudvalg, der skulle foretage en nærmere behandling af dette lovforslag. Jeg gik i min — måske forståelige naivitet ud fra, at dette udvalg ville arbejde på normal måde, således at det ville beskæftige sig med alle omstændigheder, der kunne have interesse ved bedømmelsen af lovforslaget, og også beskæftige sig med de spørgsmål, der var blevet berørt under forhandlingen her i tinget. I så henseende blev jeg imidlertid skuffet.

Vi blev i udvalget opfordret til at fremkomme med vore spørgsmål skriftligt til ministeren. Nu må jeg måske benytte denne lejlighed til at sige, at jeg ikke tror, den arbejdsmetode, der anvendes i folketingsudvalgene, i alle henseender er den bedst mulige. Arbejdsmetoden er jo den, at man stiller spørgsmål og får dem besvaret, men det er ofte sådan, at for at kunne stille et spørgsmål, eller stille et spørgsmål rigtigt, skal man vide en hel del om det område, spørgsmålet omfatter, og hvis man ikke ved det, er man enten ikke i stand til at stille spørgsmålet eller ikke i stand til at stille spørgsmålet rigtigt, og jeg ville finde, det var meget mere korrekt, meget mere forsvarligt, om ministeren og de ansvarlige instanser var forpligtede til at møde op i

udvalgene med virkelig udførlige, udtømmende og korrekte redegørelser, i tilslutning til hvilke der kunne stilles spørgsmål. Men den arbejdsmetode anvender man nu engang ikke i folketingsudvalgene, man anvender den arbejdsmetode, at medlemmerne kan stille spørgsmål, og det har hidtil været en nogenlunde uskreven lov, at ethvert spørgsmål videregendes til den ansvarlige minister. Der er ganske vist forekommet afvigelser fra denne praksis, i hvert fald er jeg stødt på et par sådanne afvigelser. Jeg har i et andet udvalg været ude for, at flertallet nægtede at videregende et yderst berettiget spørgsmål fra mit parti, og jeg har i et udvalg vedrørende en helt tredje lov været ude for, at man nægtede at diskutere eller behandle lovforslaget, men erklærede, at man kun ville behandle nogle udtalelser, den pågældende minister havde fremsat i folketinget.

Hvad derimod dette udvalg angår, gik det sådan, at jeg stillede en række spørgsmål, som jeg mente havde relation til lovforslaget og til denne sags behandling på rigsdagen, og som ikke mindst havde relation til en udtalelse, ministeren havde fremsat om sagen ved første behandling; men så vedtog udvalget, jeg tror med 13 stemmer mod 1, medens 1 afholdt sig fra at stemme, at mine spørgsmål ikke måtte fremsendes til ministeren, idet man skønnede, at de væsentlig havde historisk betydning og ikke havde betydning for det aktuelle lovforslag. Derfor forefindes de ikke som bilag til betænkningen, derfor forefindes der ikke besvarelser af dem, og jeg nærer selvfølgelig ikke noget håb om her i tinget at få noget svar fra ministeren, selvom jeg agter at benytte den ret, jeg dog formodentlig har, til her at stille de samme spørgsmål.

Jeg tog konsekvensen af denne optræden fra udvalgsflertallets side og nedlagde mit arbejde i udvalget og nægtede at komme til flere udvalgmøder eller medunderskrive betænkningen, fordi jeg fandt, at her var handlet så fuldkommen uforsvarligt, og fordi jeg fandt, at jeg ikke kunne være med til ved min fortsatte deltagelse i et såkaldt udvalgsarbejde på nogen måde at stå som garant for det, der her foregik. Nu er det nok muligt, at man fra flertallets side her i tinget ligefrem glæder sig over, at man på den måde har forhindret, at kommunisterne har fået lejlighed til at stille og kræve svar på visse spørgsmål. Jeg kunne i hvert fald tænke mig, at sådanne følelser forefandtes hos adskillige af de ærede medlemmer. Det er der ikke noget at gøre ved, men jeg må have lov til at sige, at de,